

Άγιος Αγαθάγγελος Εσφιγμενίτης, Η αποθέωση του κατά το μαρτύριο και ο μαρτυρικός παροξυσμός των Χριστιανών!

[Ορθοδοξία / Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Ο Νεομάρτυς ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης διὰ
χειρὸς Φωτίου Κόντογλου.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

[...] Τότε ο Νικόλαος ἤνοιξεν ὀλίγον τὴν θύραν, ὁ δὲ Ἅγιος Μάρτυς [ὁ Νεομάρτυς ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης] ἐγερθεὶς με τὴν χάριν ἀνεπήδησεν, ὥστε ἅπαντες οἱ ἐντὸς τῆς φυλακῆς, ἀκούσαντες τὸν θόρυβον, ἐστρεψαν τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν Ἅγιον.

Ἀποχαιρετήσας λοιπὸν αὐτοὺς διηθύνη πρὸς τὴν θύραν, οἱ δὲ δύο ἐκεῖνοι Χριστιανοὶ παρεκάλουν αὐτὸν τὰ μεσιτεύειν εἰς τὸν Θεὸν νὰ παύσῃ ἡ συμφορὰ των θανατικῶν ποινῶν.

Ο δε Μάρτυς απεκρίθη μετά πολλής ταπεινώσεως· «Μη με κολάζετε, Χριστιανοί· εγώ είμαι ο αμαρτωλότερος πάντων των ανθρώπων και δεν είμαι άξιος να κάμω τοιαύτην αίτησιν, σεις δε μάλλον προσευχηθήτε υπέρ εμού προς τον Θεόν, ίνα συγχωρήση τας αμαρτίας μου». Τοιαύτην δε ταπείνωσιν διετήρησεν ο αείμνηστος μέχρι τέλους.

Ανοίξαντες δε την θύραν οι υπηρέται του διαβόλου, ήρπασαν τον Μάρτυρα μετ' οργής και αφού τον έδεσαν πολύ σφιγκτά, τον έφεραν εις το κριτήριο, όπου εξετάσαντες και πάλιν αυτόν τον εύρον έτι σταθερώτερον εις την Πίστιν του και την απόφασίν του.

Όθεν λέγουν προς αυτόν· «Ο αυθέντης σου λέγει, ότι του έκλεψες εν ωρολόγιον, δύο ζεύγη πιστόλια και δύο χιλιάδας γρόσια· δος αυτά εις ημάς και ημείς θα σε αναβιβάσωμεν εις πλοίον να υπάγης εις την Ρωσίαν».

Ταύτα είπον με την πρόθεσιν να δοκιμάζουν αυτόν· ο δε Οσιομάρτυς απεκρίθη· «Περί των όσων λέγει ο ψεύστης εκείνος δεν είναι ανάγκη να αποκριθώ, διότι και σείς οι ίδιοι γνωρίζετε την αλήθειαν, περί δε της εις Ρωσίαν αποδράσεώς μου, εάν εγώ ήθελον να υπάγω εκεί, δεν ηρχόμην εδώ προς σας εκουσίως».

Με την τοιαύτην σύντομον απόκρισιν, την μεν συκοφαντίαν του επαράτου πρώην αυθέντου του διεσκέδασε, την δε γενναιότητα της ψυχής του και την σταθερότητα της γνώμης του ενεργώς εφάνέρωσεν. Όθεν απελπισθείς ο κριτής της αδικίας, ότι ήτο δυνατόν να μεταστραφή ο Μάρτυς εις την ασέβειαν, εξέδωκε κατ' αυτού την τελευταίαν απόφασιν της αποτομής [αποκεφαλισμός] του και ούτως έλαβον αυτόν οι δήμιοι και τον έφερον με φωνάς πολλάς και αλαλαγμούς έμπροσθεν του ισάρ τζαμισί, ήτοι τζαμίου του κάστρου [της Σμύρνης].

Όταν δε ήλθον εκεί, πλήθος λαού της πόλεως, ακολουθούντες, παρεκίνουν αυτόν, οι άνομοι, να προσκυνήση τουρκιστί, να προσφέρη δηλαδή λατρείαν εις τον σατανάν. Ο δε Μάρτυς ούτε καν ανέλυψεν ουδόλως ίνα ίδη αυτούς, αλλ' είχε προσηλωμένα τα όμματα εις το μέρος της καρδιάς του, τον δε νουν του εις την προσευχήν.

Έλεγε δε χαμηλοφώνως· «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με».

Ηπλώθη δε η φήμη από πρωίας εις όλην την πόλιν, ότι άνευ αναβολής σήμεραν μέλλουν να αποκεφαλίσουν τον Αγαθάγγελον έμπροσθεν του τζαμίου του κάστρου. Όθεν συνηθροίσθη εκεί τόσον πλήθος λαού πάσης εθνικότητας, ώστε πολλοί ηπόρησαν διά την τόσην πληθύν των ανθρώπων.

Πάντες δε, ατενίζοντες προς αυτόν, έβλεπον το πρόσωπόν του τόσον ωραίον, ως να ωμοιάζε προς πρόσωπον Αγγέλου. Είχον δε αυτόν εστολισμένον ως νυμφίον, φέροντες αυτόν εις τον τόπον της καταδίκης ως εις ουράνιον παστάδα.

Αφού δε έφθασαν εις τον τόπον της καταδίκης, εξέδυσαν αυτόν και τον επρόσταξαν να γονατίση. Τότε επήγε πάλιν ο μιάρός πρώην αυθέντης του και κύψας ωμίλησεν εις το ους [στο αυτί] του· ο δε Μάρτυς ούτε καν εστράφη να τον ίδη.

Έπειτα ήλθε πλησίον του και εις νομοδιδάσκαλος της πλάνης αυτών και κύψας έμπροσθέν του του έλεγε· «Λυπούμαι, τέκνον μου, να τους αφήσω να σε θανατώσουν, αλλ' ελθέ μετ' εμού να σε κρύψω και κατοπιν να σε οδηγήσω να φύγης, να υπάγης όπου θέλεις και έχε την πίστιν σου».

Ο δε Άγιος Μάρτυς ούτε εις αυτόν επρόσεξεν ουδόλως, αλλ' έχων τον νούν του προσηλωμένον εις τον Θεόν και τους οφθαλμούς του εστραμμένους προς την γην, προσηύχετο νοερώς.

Απλώσας δε τον λαιμόν του με προθυμίαν, είπεν εις τους δημίους με φωνήν έντονον· «Κτυπάτε»!

Τότε επρόσταξεν ο αρχηγός των να τον κτυπήσωσιν, εις δε εξ αυτών εκτείνας το ξίφος απέκοψε την αγίαν του κεφαλήν τη ιθ' (19η) του μηνός Απριλίου, ημέρα Σαββάτω, ώρα πέμπτη της ημέρας, διανύοντος τότε του Αγίου το δέκατον ένατον έτος της ηλικίας του.

Τότε, όλα τα πλήθη των Χριστιανών εδόξαζον τον Θεόν χειροκροτούντες και ευφημούντες μεγάλως τον κλεινόν Αυτού Νεομάρτυρα, αποδεικνύοντες ούτω την μεγάλην χαράν και αγαλλίασιν της καρδιάς των, την οποίαν ο Άγιος, ως είπομεν, προεγνώρισεν.

Οι δε μισόχριστοι Αγαρηνοί, φθονούντες την δόξαν των Χριστιανών, είχαν ετοιμούς τους βαφείς με ξύλινα αγγεία πλήρη ύδατος και επρόσταξαν αυτούς να ρίψουν τούτο επί του αίματος του Αγίου, ίνα το αποπλύνωσιν, ώστε οι Χριστιανοί να μη λάβωσιν εξ αυτού προς αγιασμόν των· αλλ' ύστερον μετενόησαν κτηνωδώς διά την ανοησίαν των.

Διότι αυτοί μεν εξημιώθησαν ικανήν ποσότητα χρημάτων με το να μη πωλήσωσιν εκ του αίματος του Μάρτυρος, όπερ έρρεε κρουνηδόν, οι δε Χριστιανοί έλαβον εξ αυτού κατ' άλλον τρόπον, τον οποίον ακούσατε.

Εις ζηλωτής, εκ των βαφέων, ένθερμος Χριστιανός, ιστάμενος προ των άλλων επί

του τόπου όπου έπεσεν η μαρτυρική κεφαλή και εχύνετο κρουνηδόν το τίμιον αίμα, έρριπεν επί του αίματος το περί την κεφαλήν του περιδέμα, προσποιηθείς ότι του έπεσε.

Διά τούτου δε αφού εσπόγγισε το αίμα το περιετύλιξε. Οι δε παρεστώτες Χριστιανοί, αρπάσαντες τον κεφαλόδεσμον τον έκοψαν με ευλάβειαν εις λεπτά τεμάχια, τα οποία διεμοίρασαν μεταξύ των.

Τούτο ιδόντες οι Αγαρηνοί ήρχισαν να κτυπούν ανηλεώς πάντα Χριστιανόν, τον οποίον εύρισκον εμπρός των. Οι δε Χριστιανοί, αν και τυπτόμενοι, μάλλον έχαιρον και με αλαλαγμόν εδοξολόγουν τον Κύριον λέγοντες· «Δόξα σοι ο Θεός».

Εις δε Αρμένιος ανέκραξε τουρκιστί μεγαλοφώνως έμπροσθεν αυτών· «Εις είναι ο Χριστός, τι φθονείτε και μας κτυπάτε από την κακίαν σας; Κόψατε και ημάς, δεν σας φοβούμεθα».

Τα αυτά έλεγον και οι Ορθόδοξοι με ενθουσιασμόν, διότι είχαν ζήλον ένθεον τα αποθάτωσιν όλοι διά το όνομα του Χριστού. Ταύτα ακούσαντες πάντες οι ασεβείς εξεπλάγησαν και απέμειναν κατησχυμμένοι.

Πάντες δε οι Χριστιανοί επεθύμουν κατ' εκείνην την στιγμήν να θανατωθώσι δι' αγάπην του Χριστού, αλλά τρόπος θανάτου δεν ευρίσκετο δι' αυτούς. Ως νικηταί όμως και τροπαιούχοι έτρεχον χαίροντες και αγαλλόμενοι προς τας οικίας των, τους συγγενείς των και τους γνωστούς.

Συνεχίζεται

Από τον «Μέγα Συναξαριστή της Ορθοδόξου Εκκλησίας», μήνας Απρίλιος, τόμος δ'.

PERMANENTLY_REMOVED